

GYÖRGY ALIDA

Az első bál

A bátyám már a kapuban vár, mire végzek. Pénteken egyenesen haza szoktunk menni iskola után, nem pedig mamáéhoz. Amikor hazaérünk, megterítem az asztalt két személyre és melegíteni kezdem a tegnapi ebéd maradékát. Már végzünk az evéssel, mikor apám bejön. Elmosolyodik.

– Ó, hazaértetek és már teríted is az asztalt!

– Igazából mi már ettünk.

– Hogyhogy? Nekem miért nem szóltatok?

Egymásra nézünk a bátyámmal. Mindketten hallgatunk.

– Pedig direkt nem ettem, hogy tudjunk együtt ebédelni, amikor hazaértek.

A bátyám még mindig hallgat. Még sosem láttam apámat ennyire csaldótnak.

– Elfelejtettünk szólni. Mi már ettünk.

– Na mindegy, akkor ne pakold el az asztalt. Eszek egyedül.

Végignézem, ahogy apám eszik. A bátyám bemegy a szobába tévét nézni. Nem szólunk egymáshoz. Miután végzett, elpakolom az asztalt, ő visszamegy az udvaron levő műhelybe dolgozni. Büntudatom van.

Alig pár hete költözött haza, és ez már a második, hogy elfelejtettünk szólni neki. Megszoktuk, hogy napközben ketten vagyunk. Ha kellett valami, felbicikliztünk a falu másik felére anyám munkahelyére, vagy mióta a bátyámnak lett telefonja, felhívtuk. Most itt volt apám. Nem kellett anyámat zavarni mindennel. Szokatlan volt, hogy apám segít a tanulásban. Főleg azért, mert többnyire nem is értett hozzá. Pedig én még csak ötödikes voltam, a bátyám pedig kilencedikes. A bátyám már nem is kért segítséget. Amikor én kértem, apám mindig azt mondta, rég tanulta ezeket, nem emlékszik. Néha ki is nevettük ezért. Olyankor apám haragudott. Akkor is haragudott, amikor veszekedtünk a bátyámmal, vagy én azt játszottam, hogy valamilyen állat vagyok és a kérdéseire az éppen tetszőleges állat nyelvén válaszoltam. Amikor elvesztette a türelmét, hozta a vesszőt. Sosem ütött meg, csak így próbált megijeszteni, hogy hallgassunk rá. Ilyenkor még jobban nevettünk rajta. Ha este elmondtuk anyámnak, hogy előkerült a vessző, utána mindig hallottuk, ahogy veszekszenek. Anyám ordított, hogy az ő gyermekeit ne üsse meg senki. Apám pedig a maga csendes, beletörődő hangján válaszolt neki, hogy rosszul lettünk nevelve, mert nem hallgatunk rá. Hogy tudja, eddig nem volt itthon, de most itt van.

GYÖRGY ALIDA a Babeş–Bolyai Tudományegyetem magyar–komparatiztika szakán végzett, jelenleg a marosvásárhelyi Művészeti Egyetem mesteris hallgatója. Első novelláskötete idén fog megjelenni az Erdélyi Híradó és a FISZ gondozásában.

Anyám ilyenkor sírt és ordított, hogy tizennégy évig egyedül nevelt, nem volt könnyű két gyermekkel. Egy idő után inkább nem mondtuk el anyámnak a vesszőt.

Szombatra nagy családi disznóvágás van betervezve. Apám már hajnalban elmegy megfogni a disznó lábát. A bátyámmal mi csak nyolc körül érkezünk meg mamáékhoz. Anyám nem tud jönni, mert dolgozik. Bár rettenetes bűz árad ilyenkor, mégis szeretem végignézni, ahogy tata kitisztítja a beleket, hogy legyen mibe tölteni a kolbászt és a véresmájast. Utána Hannával játszunk a kertben. Hanna izgatottan mondja, este bálba megy a szomszéd faluba. A romantikus regények báljait képzelem magam elé. Én is menni akarok. Hanna le akar beszélni róla, de nem hagyom magam. Végül meggyőzőm és újra lelkes lesz. Szaladunk Piri nénihez, hogy megkérdezzük, engem is elvisznek-e. Hanna anyja, Piri néni azt mondja, szívesen elvisznek, csak kérezzek el. Anyám dolgozik, szóval fel kell őt hívni. Hadar a telefonban, hogy sok a vendég a kocsmában, nem tud most beszélni. Tőle mehetek, ha apám is elenged. Ujjongunk Hannával. Tervezni kezdjük az estét, ki mit vesz majd fel. Szólítanak, hogy segítsünk megteríteni az ebédhez. Épp a savanyúságot vágom, mikor apám beront a házba. Arca ki van pirosodva a pálinkától.

- Szóval este bálba akarsz menni? Mégis ki engedett el?
- Anyut már megkérdeztem. Azt mondta, mehetek.
- De én azt mondom, hogy nem mész te sehova!
- De anyu elengedett.
- Semmi de! Kicsi vagy még ahhoz, hogy a szomszéd faluba menj bálba.
- Elég nagy vagyok már.
- Még taknyos gyermek vagy.
- Akkor is elmegyek! Anyu elengedett.
- Nekem ne pofázz! Nem mész és kész!
- Piri néni is azt mondta, szívesen elvisz, ha elengednek.
- De nem engedünk el!

Lecsapom a kést az asztalra és kirohanok a házból. Sírni kezdek a düh-től. Hogy jön apám ahhoz, hogy megtiltson valamit, amikor eddig mindig anyám döntött a dolgokról. Sose kellett őt külön megkérdezni. Ha anyám azt mondta, szabad, akkor az úgy is volt. Hanna és Piri néni próbálnak nyugtatgatni. Piri néni azt mondja, így azért mégse mehetek, ha nem engednek. Nem akar ő veszekedést. Én meg azt nem akarom, hogy sírni lássanak. A nap hátralevő részét egy fán töltöm. Ebédelni sem megyek le. Hanna hoz nekem egy zsíros kenyeret. Aztán szól a bátyám, megyünk haza. Piri néni elvisz kocsival, mert apám kicsit részeg. Hannával megbeszélem, hogy miután hazaérünk, átmegyek hozzá, és majd ott együtt elkészülünk a bálra. A bátyám gúnyosan mondja, apám úgysem fog elengedni. Nem figyelünk rá.

Le akarom mosni magamról a disznószagot, mielőtt elmegyek. A bátyám kimegy begyújtani, hogy legyen meleg víz. Apám az asztalnál ül. Én fészülködök.

– Hova készülődsz?

– Megyek a bálba.

– Megmondtam, hogy nem mész sehova.

– Én meg azt, hogy megyek, mert anyu elengedett.

– Nem mész te sehova! Ribanckodni ilyen fiatalon!

– Semmi közöd hozzá! Úgyis elmegyek.

Sírni kezdek. Apám feláll az asztaltól és megragad a karomnál fogva.

– Ne hisztizz! Az lesz, amit én mondtam!

Próbálok kiszabadulni a szorításból, de nem tudok. Berángat a konyhába és megengedi a csapot. Priccolni kezdi velem szembe a vizet. Kapkodok a levegő után. Nem értem, mi történik. Apám sosem emelte még igazán fel a hangját. Most kivörösödött képpel üvölt rám.

– Béfejezted-e a hisztit? Na, béfejezted-e? Nem volt elég még? Mondjad! Nem fejezted be? Nem fejezted be?

Közben a másik kezével bedugaszolja a kagylót. Gyorsan felgyűlik benne a víz.

– Fejezd be!

Megragad a nyakamnál fogva és lenyomja a fejemet a víz alá. Kapálózok. Pár másodperc után enged. Kapkodom a levegőt. Olyan gyorsan, hogy elfelejtem kifújni. Érzem, hogy megtelt a tüdőm, de én egyre csak próbálok levegőt venni. Semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy nem kapok levegőt. Apám tovább ordít.

– Na, nem volt elég? Még mindig hisztizel? He? Válaszolj, ha szépen kérdem!

Ismét lenyomja a fejem a víz alá. Már nincs erőm kapálózni. Aztán egyszer csak a földre esek. Közben még mindig próbálok levegőt venni. Amikor tisztulni kezd előttem a kép, látom, hogy a bátyám magasodik fölém.

– Te nem vagy normális, bazdmeg! Meg akartad ölni, vagy mi van?

– Hogy beszélsz te velem? Hisztizett és...

– Mi és? Ha nem jövök, megfullad! Csak olyan részeg vagy, hogy észre sem veszed!

– Megmondtam, hogy nem megy sehova!

– Menj inkább, s feküdj le! Felhívom anyut.

Apám hallgat.

– Majdnem megölted, fel tudod ezt fogni?

– Dehogy. Nem vagyok olyan részeg.

Apám rám néz. Látom az arcán a meglepődést.

– Na, kelj fel. Nem bántottalak, ugye? Látod, jól van.

Nem szólok hozzá. Nem tudok. Még mindig nem kapok rendesen levegőt. A bátyám leguggol mellém. Próbál megnyugtatni. Fölsegít a földről. Közben telefonál. Elmondja anyámnak, mi történt, és hogy apám annyira részeg, nem meri egyedül hagyni otthon. Utána Piri nénit hívja. Apám az asztalnál ül szótlanul, mikor elmegyek mellette. A bátyám ráordít, menjen már lefeküdni. Apám nem mozdul. Lehajtja a fejét és hallgat. Piri néni nem kérdez semmit. Beülünk a kocsiba. Csak kétutcányira laknak tőlünk, de hálás vagyok, amiért értem jött. Hanna már az ajtóban vár, megölel, aztán felkísér a szobájába. Ad egy hajszárítót. Miközben szárítom a hajam, ő ruhákat vesz elő a szekrényből.

– Én már nem akarok menni.

– Meglátod, jó lesz. Ezek után már muszáj!

Ideadja az egyik ruháját, amit mindig dicsértem. Ő is felöltözik. Piri néni visz kocsival. Én hátul ülök.

– Tizenkettőre értetek jövök.

– Ó, anyu, addig alig van pár óra.

– Ez az első bálotok. Legyen elég.

– Naaa jó – mondja Hanna lemondóan.

Piri néni kitesz a szomszéd falu kultúrotthona előtt. Bemegyünk az épületbe. A falakon színes szalagok lógnak. Csípi a szememet a füst. Hanna egyik osztálytársa, Rebeka csatlakozik hozzánk. Mondják, menjünk kicsit ki a levegőre, úgyse akarunk táncolni. Ettől elszomorodom. Mi értelme úgy egy bálnak, ha nem táncolunk senkivel? Mondjuk, nem is tudok rendesen. Kimegyek velük. Rebeka hátravisz egészen a kultúrotthon mögé, ahol már nincsenek felnőttek, csak pár fiatal srác. Az egyik cigit nyújt felém. Nem akarom elvenni. Hanna elveszi és szív belőle, aztán ő is felém nyújtja. Tudom, hogy nem utasíthatom vissza. Nagyot szívok a cigiből. Marja a torkom. Köhögni kezdek és fulladozni. A többiek nevetnek. Én köhögök tovább. Kapkodom a levegőt, de nem tudom kifújni, hogy helyet csináljak a tüdőmben. Meg fogok halni, tudom, de egyszerűen nem megy. Próbálok segítséget kérni, de nem bírok megszólalni. Hanna vizet nyom a kezembe. Nem tudom, mit csináljak vele. Már szédülök. Akkor kikapja a kezemből és próbál megitatni. Sikerül. A többiek nevetnek körülöttem. Hát igen, ilyen az első slukk, mondják. Lelassul a légzésem és érzem, hogy mindenhol kivert a víz. A pohárból is folyt rám, miközben Hanna itatott. Ülök megszégyenülten, várom, hogy éjfél legyen és Piri néni hazavigyen minket. Soha többé nem akarok bálba menni.